

себе си. Следъ малко съ глухъ, отпадналъ гласъ, тя каза:

— Одеве, като си мислѣхъ, доде ми на умъ, че една година на сжщата тази нива бѣхъ завела Радушѣ. На шесть годинки бѣше, убоде се на единъ трънъ, та го болѣ крака цѣло лѣто.

Кандилото предъ иконата зацъртъ. Баба Вѣла помълча малко и каза:

— Нощесъ пѣкъ съмъ сънувала Янка. Иде си отъ училище, мѣничка, зачервена, и плаче. Мамо — вика — счупихъ си плочата. . .

Дѣдо Василь погледна презъ прозореца, па се разсърди:

— Ехъ, бабо. . . Ехъ. . . И Радушъ и Яна, когато ги прибра Господъ бѣха голѣми, а ти все като деца ги споменувашъ. Остави сега. Кое то е станало, не се връща. Я стани. Стани приготви нѣщо за ядене, че обѣдъ приближава. Хайде!

Той излѣзе, безъ да се обърне и безъ да я погледне. Дойде въ крѣчмата, седна пакъ до вратата, но не стоя много и се върна пакъ вкжши. Намѣри баба Вѣла по-объркана и по-уплашена.

— Знаешъ ли, че онзи човѣкъ дохожда? — каза тя. — Поиска ми нѣщо и азъ му дадохъ новата ти антерия, вълнената. . .

Дѣдо Василь я гледаше и мълчеше. Виждаше я какъ трепери, какъ очитѣ ѣ овлажнѣли, горятъ. Искаше да ѣ каже, че се лѣже, че само едно време Господъ е слизалъ на земята и е